

Neodsuzujme predem. Myslím, že tuto vetu bychom si meli opakovat pokaždé, aby nás neovládaly jen predsudky a vlastní názor jsme nepohrbili v papouškování cizích a povrchních soudu. Když jsem videl Martina Maxu poprvé, nekdy pred rokem v TV, za moc to nestálo, abych odpovedel sloganem z jeho písne. Pri poslechu jeho první desky C'est la vie, jsem mel také pocit určité šablonovitosti, i když v pozadí byla cítit poctivost remesla. Snaha o upřímnost výpovedi a odvaha jít vlastní cestou. Byl jsem zvedav na nový projekt, který spatril svetlo sveta koncem ríjna.

"Je těžké sám sebe škatulkovat. Hrajeme zkrátka melodický bigbítek, pocitove příbuzný Springsteenovi, Dire Straits, anebo Stingovi. Nutno ale říct, že u nich inspiraci nehledám - když se chci hudebne vyžít, zalezu si nekam sám s kytarou, hraju a skládám i nekolik hodin v kuse."

Tohle říká o sobe MM na svých stránkách. Rekl bych, že nová deska, více než ta první, tomu dává i za pravdu. Obcas tam slyším neco nebo nekoho z cizí i naší scény (napr. Ch.Rea - Je to prostý ci nový AG Flek v písniích Víím o tom svý, Básnicka) která má tu kvalitní folkrockovou tvár, ale vykrytalizované je to do příjemne stravitelné podoby made in Maxa. Není to žádný popík v ceském balení, ba naopak hudba snesitelná pro ucho posluchace FC a pomezniích žánru. Hudba je na nové desce vyvážená. Výborne se zde prolínají akustické nástroje s elektrikou a nezní zbytecne preplácane ci hlucne. To ostatne MM tvrdí i na svých stránkách. *Pís nicce se musí sloužit. To je nejen úkol všech doprovodných nástroju, ale i úkol zpevákuv.* A opet bych dal autorovi za pravdu a připsal bych mu to k plusu.

Pristupme k melodickým nápadum. Najdou se zde veci hezké (Vím o tom svý, Je to prostý, Pomalý kone, Muzeum voskových figurín, Básnicka) i veci které se podobají nejen nekterým skladbám na desce, ale i na predchozím albu. Tak trochu se autor obcas "zacyklí". Ono asi není jednoduché být písnickárem (vubec vám to písnickáři nezavidím), být odkázaným sám na sebe v textech a melodiích a neopakovat se.

"Jestli jsem chtel být písnickárem? Vždyt já jím nejakou dobu byl! Ale spíš jen z nedostatku muzikantu kolem sebe. A hlavne, treba Merta se nakonec dal jakousi jinou, komplikovanou cestou, zatímco já jsem clovek, který svet vnímá stále jednodušeji a snaží se dostat přímo k jádru veci. Dnes mám treba úplně jiný pohled na kvalitu textu a poezie než ve dvaceti: "Píšu s vedomím, že nejhezčí je text, ve kterém vety plynou úplně obycejne a prirodzene, ale přitom každá z nich má svou pruraznost, najde si svého posluchace a toho ohromí jednoduchostí... Jen nevím, jestli takové umím," dodává zpevák, kytarista, skladatel. Tímto konstatováním samotného autora se dostávám k otázce kolem textu. Když si prectu pár rádek z každé písne,

Martin Maxa - Zpovědnice

Napsal uživatel Mandelinka
Pondělí, 19 Listopad 2001 01:00

cítím, že je to má kvalitu a některé obrazy se mi líbí hodně (pr. *vlasatej andel si vbodl snení do žíly na ruce, Never tomu, že máváš-li krídly, patří ti nebe. To ti osud doprál, at se na chvíli proletíš*)
, ale když jsem poslouchal asi tak třetí skladbu začalo mi něco vadit. Ten pocit ve mne narůstal než jsem došel na to, co to je. Textum chybí stručnost a výstižnost s úderností na menším prostoru a zjistil jsem, že kdybych občas jeden dva verše z textu vyhodil, nic by se nestalo. To velké množství slov způsobuje občasné lámání češtiny přes koleno - obracení přízvuku, ci nestejný počet hlásek ve verších (pr. tvár - scénár v písni Producent). Tématicky se mi písne povětšinou líbí až na občasné mírné moralizování ci hlas generacní (Casy se mení, Zatím) to opravdu nemusím, ackoliv to občas sám dělám též J. :-)

Secteno a podtrženo : Je to hezká deska a je zatím cítit, jak jsem říkal na začátku, poctivost remesla. Rozhodne není odsouzeníhodná, a kdyby mely folkové ci podobne žánrové kapely takovouhle snahu o výpoved a provedení písni, bylo by to moc fajn